

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania G.B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Poznaniu

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 listopada 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 15 września 2022 r., sygn. akt III AUa 1424/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.C-S.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie G.B. od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu z 13 grudnia 2019 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W okresie od 28 maja 2018 r. do 22 maja 2019 r. odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne. W dniu 5 września 2019 r. G.B. złożył w organie rentowym wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z 6 listopada 2019 r. lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych uznał, że stopień nasilenia schorzeń narządu ruchu u odwołującego nie kwalifikuje go do orzeczenia niezdolności do pracy. Dostępna dokumentacja nie potwierdza istotnego ograniczenia sprawności narządu ruchu ograniczających możliwości pracy zarobkowej zgodnie z doświadczeniem zawodowym. W konsekwencji lekarz

orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem z 9 grudnia 2019 r. również wykluczyła, by odwołujący był niezdolny do pracy. U G.B. rozpoznano: chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych bez istotnej dysfunkcji, chorobę zwyrodnieniową barku prawego z miernym ograniczeniem ruchów, zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu choroby dyskopatyczno-zwyrodnieniowej bez istotnego ograniczenia ruchów i objawów korzeniowych, przykurcz Dupuytrena ręki prawej, zespół kanału nadgarstka prawego, aksonopatię czuciową nerwu łokciowego prawego, seronegatywne zapalenie stawów, hiperurykemię. Ilość zaplanowanych zabiegów operacyjnych nie ma wpływu na orzeczenie niezdolności do pracy. Odwołujący może być leczony w ramach ZLA (dokumentu, który potwierdza niezdolność do pracy z powodu choroby). W przedłożonych badaniach rezonansu magnetycznego nie wykazano istotnych odchyleń od stanu prawidłowego, szczególnie takich, które powodowałyby długotrwałą niezdolność do pracy. Przykurcz Dupuytrena ręki prawej nie narusza jej sprawności manualnej, gdyż nie zajmuje palców w stopniu powodującym przykurcz zgięciowy, nie upośledza ruchów palców ani tworzenia pięści, nie narusza zdolności chwytnej ręki prawej. Jedyną formą leczenia tej choroby jest leczenie operacyjne. Można je przeprowadzić w ramach zasiłku chorobowego. W porównaniu z poprzednimi badaniami przez Lekarzy Orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych obserwuje się poprawę stanu zdrowia odwołującego, co wyraża się ustąpieniem objawowego zespołu bólowego kręgosłupa, czyli znacznego ograniczenia ruchów kręgosłupa, wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych i objawów korzeniowych. Dysfunkcja barku prawego nie narusza sprawności funkcjonalnej prawej kończyny górnej w stopniu, który uniemożliwiałby wykonywanie pracy zawodowej. Dna moczanowa wymaga systematycznego leczenia farmakologicznego i stosowania diety, co przełoży się na sprawność stawów. Wskazane byłoby orzekanie stopnia niepełnosprawności. Odwołujący jest zatem zdolny do pracy. W zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy Sąd Okręgowy oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opinii biegłych ortopedy i reumatologa. W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał,

że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i podzielając stanowisko biegłych, stwierdził, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Na skutek apelacji G.B. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 19 listopada 2020 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 15 września 2022 r. oddalił apelację, wskazując, że Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, w jakikolwiek sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny ustalenia Sądu I instancji w całości uznał i przyjął za własne. Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący spełnia przesłanki prawa od renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazane w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. czy jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej. W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja przedstawiona przez skarżącego nie wskazuje na żadne okoliczności, które mogłyby podważyć prawidłowość wyroku Sądu Okręgowego, w szczególności odwołujący nie zakwestionował skutecznie ustalenia przez Sąd I instancji braku niezdolności do pracy, poczynionego w oparciu o prawidłowo ocenione opinie biegłych lekarzy ortopedy i reumatologa uzupełnione kolejnymi opiniami tych biegłych. Sąd Apelacyjny wskazał, że odwołujący nie zakwestionował skutecznie poczynionego na podstawie opinii biegłych sądowych ustalenia odnośnie do braku niezdolności do pracy w jakimkolwiek stopniu. Okoliczności, na które powoływał się ubezpieczony, zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy, który jednakże ocenił je w odmienny sposób, stwierdzając brak przesłanek do niezdolności do pracy. Biegli ortopeda i reumatolog w sposób wyczerpujący i kompleksowy dokonali oceny schorzeń odwołującego z punktu widzenia przesłanek niezdolności do pracy, uwzględniając także w opiniach uzupełniających zastrzeżenia wnioskodawcy oraz przedkładaną dokumentację medyczną. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ocenę dokonaną w tym zakresie przez Sąd Okręgowy. Jak wskazał Sąd II instancji w

postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga wiadomości specjalnych, a zatem dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego. W takiej sytuacji sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych. W ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z opinii biegłych sądowych: ortopedy i reumatologa, a zatem biegłych o specjalnościach dokładnie odpowiadających rodzajowy schorzeń wnioskodawcy. W wydanych opiniach wszyscy biegli konsekwentnie stwierdzali, że stopień zaawansowania schorzeń u odwołującego nie powoduje stanu niezdolności do pracy. Biegli nie stwierdzili, że odwołujący jest osobą zdrową, jednakże zwrócili uwagę, że schorzenia, na które cierpi, nie skutkują niezdolnością do pracy. Jednocześnie biegli ortopeda i reumatolog w toku postępowania sporządzili opinię uzupełniającą, ustosunkowując się do zarzutów wnioskodawcy. Biegli w opiniach uzupełniających w całości podtrzymali swoje dotychczasowe wnioski orzecznicze, wskazując, że przykurcz Dupuytrena został uwzględniony w opinii pierwotnej, nadto nie narusza sprawności manualnej ręki prawej. Jediną formą leczenia tej choroby jest leczenie operacyjne i można je przeprowadzić w ramach zwolnienia chorobowego. Co do faktu, iż odwołujący porusza się o kuli łokciowej, biegły ortopeda wskazał, że odchylenia od stanu prawidłowego w zakresie narządu ruchu, stwierdzone u odwołującego, nie są bezwzględnym wskazaniem do używania kuli łokciowej. Z kolei ilość zaplanowanych zabiegów nie przekłada się na kwestię niezdolności do pracy. Istnienie schorzeń czy dolegliwości bólowych powodujących nawet konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy. Sąd Apelacyjny nie zakwestionował faktu, że u odwołującego rozpoznano schorzenia w zakresie narządu ruchu, jednak nie jest to równoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy. Istota sprawy została w sposób dostateczny wyjaśniona, w szczególności na podstawie przytoczonych wyżej opinii biegłych ortopedy i reumatologa i ich uzupełnienia, Sąd Apelacyjny uznał, że nie ma potrzeby dopuszczenia dalszych dowodów wnioskowanych w apelacji i na podstawie art. 381 k.p.c. pominął wniosek

o przeprowadzenie dowodu z opinii „innego lekarza orzecznika ZUS z dziedziny ortopedii”.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 15 września 2022 r. złożył ubezpieczony (odwołujący), zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę kasacyjną na podstawie nieważności postępowania w całości na skutek braku możliwości ustosunkowania się przez odwołującego co do treści opinii biegłych i złożenia do sprawy dokumentów medycznych ważnych dla istoty sprawy co miało miejsce w związku z nedoręczeniem jej odwołującemu przez Poczta Polską S.A., jak również na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które to uchybienie miało wpływ na wynik sprawy tj.: art. 168 § 1 k.p.c. w postaci nieprzywrócenia odwołującemu terminu do złożenia pisma procesowego zawierającego ustosunkowanie do opinii biegłych w sytuacji, gdy miało to miejsce w związku z nedoręczeniem jej odwołującemu przez Poczta Polską S.A., art. 381 k.p.c. poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie i pominięcie postanowieniem z 15 września 2022 r. wniosku z przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego w okolicznościach, gdy treść przepisu art. 381 k.p.c. daje jedynie możliwość pominięcia dowodów niezgłoszonych w postępowaniu przed sądem I instancji nie zaś obowiązek nieuwzględnienia tych dowodów oraz z przesłuchania świadka syna odwołującego H.B. zastępującego odwołującego w czynnościach niezbędnych w działalności spółki prowadzonej przez odwołującego w sytuacji, gdy przesłuchanie to miało znaczenie dla ustalenia istotnych okoliczności niniejszej sprawy w tym przede wszystkim, czy odwołujący jest zdolny do wykonywania pracy oraz tego, czy faktycznie obecnie jego stan zdrowia umożliwia mu wykonywanie pracy. Skarżący wskazał również na naruszenie art. 382 k.p.c., które to uchybienie miało wpływ na wynik sprawy, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie całokształtu materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym i dokonanie jedynie wybiórczej i arbitralnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności poprzez przydanie waloru wiarygodności opinii biegłych sądowych z 9 lipca 2022 r. w całości w sytuacji, gdy w treści tej opinii biegli a w następstwie za nimi błędnie przydając walor wiarygodności opinii biegłych sądowych, Sąd nie rozpatruje całości stanu zdrowia odwołującego tylko poszczególne urazy z osobna, w okolicznościach, gdy analiza całokształtu

schorzeń ich ilości, intensywności, uciążliwości dla odwołującego prowadzi do wniosku, że jest on osobą niezdolną do pracy, a w konsekwencji naruszenie przepisów postępowania art. 385 k.p.c., poprzez jego zastosowanie i oddalenie apelacji na skutek naruszenia przepisów postępowania w tym art. 382 k.p.c. i pominięcie całokształtu materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, co skutkowało błędnym przyjęciem, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem w niniejszej sprawie występuje nieważność postępowania w całości oraz niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona o rozpoznanie niniejszej sprawy na rozprawie, z uwagi na fakt, że w niniejszej zachodzi nieważność postępowania z uwagi na pozbawienie odwołującego prawa od obrony oraz z tytułu tego, że niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najpoważniejszego zarzutu dotyczącego nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. W postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji. W judykaturze Sądu Najwyższego zdecydowanie przeważa stanowisko, zgodnie z którym nieważność postępowania nieuwzględniona przez sąd drugiej instancji z urzędu lub na zarzut strony stanowi uzasadnioną podstawę skargi tylko wtedy, gdy miała znaczenie dla wyniku sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 nr 5,

poz. 81; 10 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999 nr 3, s. 58; 18 stycznia 2005 r., II PK 151/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 262; 11 grudnia 2006 r., OSNP 2008 nr 3-4, poz. 27; 8 maja 2007 r., II PK 297/06, Monitor Prawniczy 2007 nr 11, s. 587; 22 lutego 2011 r., II UK 290/10, LEX nr 817531; 13 lipca 2011 r., I UK 11/11, LEX nr 1043978, A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I A. Komentarz. Art. 1-424¹², Warszawa 2020, I.5). Skoro skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, to wyłączone jest bezpośrednie badanie w postępowaniu kasacyjnym naruszenia przepisów postępowania przez sąd pierwszej instancji, w tym prowadzących do nieważności postępowania. Kwestia ta może podlegać badaniu i rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jedynie pośrednio, przez przytoczenie przez skarżącego w ramach drugiej podstawy z art. 398³ § 1 k.p.c. stosownego zarzutu naruszenia przez sąd odwoławczy art. 378 § 1 lub art. 386 § 2 k.p.c. i wykazania, że to uchybienie sądu drugiej instancji mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 lipca 2009 r., I UK 63/09, LEX nr 529764; 3 października 2019 r., IV CSK 98/19, Legalis nr 2940227). Jednocześnie jak wynika z akt sądowych biegli ortopeda i reumatolog w toku postępowania sporządzili opinię, uzupełniającą ustosunkowując się do zarzutów i zastrzeżeń wnioskodawcy oraz uwzględniając przedkładaną przez odwołującego dokumentację medyczną. Nie można w zatem w rozpoznawanej sprawie twierdzić o wystąpieniu nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swoich praw. Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 379 § 5 k.p.c. pozostaje całkowicie nietrafny.

Strona skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z najdalej posuniętej ostrożności procesowej powołała się również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W tym miejscu należałoby przypomnieć, że według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 czerwca 2019 r., III UK 290/18, LEX nr 2677006; 18 stycznia 2023 r., I USK 54/22, Legalis nr 2877554). Jeżeli strona skarżąca powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinna zawrzeć w niej

wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego: z 30 czerwca 2023 r., I CSK 4298/22, LEX nr 3582570). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego: z 16 marca 2023 r., I USK 163/22, LEX nr 3570640). Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; 22 marca 2016 r., II PK 31/15, OSNP 2017 nr 10, poz. 127; 18 sierpnia 2021 r., II PSK 97/21, LEX nr 3325579; 6 września 2022 r., II USK 667/21, LEX nr 3416129). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczne natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587; 15 grudnia 2020 r., III PK 191/19, LEX nr 3270748; 27 kwietnia 2021 r., III PSK 45/21, LEX nr 3181515, 5 maja 2021 r., II USK 175/21, LEX nr 3245310; 13 czerwca 2023 r., II USK 6/23, Legalis nr 2952046; 10 lipca 2023 r., III PSK 118/22, Legalis nr 2961767). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu II instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienie Sądu

Najwyższego z 14 września 2022 r., II USK 716/21, LEX nr 3487761).

W przedmiotowej sprawie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Strona skarżąca nie wykazała zasadności skargi kasacyjnej natomiast samo uzasadnienie wniosku stanowi jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi i stanowiskiem Sądu II instancji. Skarga kasacyjna oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów podlega odrzuceniu *a limine* jako skarga nieczyniąca zadość wymaganiom konstrukcyjnym (wyrok Sądu Najwyższego: z 9 września 2010 r., II UK 98/10, OSNP 2012, nr 1-2, poz. 20, P. Rylski (red.), A. Olaś (red. cz. III) Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2023, III. 67). Niezadowolenie strony skarżącej z rozstrzygnięcia sprawy również nie przesądza o oczywistości skargi kasacyjnej. Nie zasługują na uwzględnienie podniesione przez stronę skarżącą zarzuty dotyczące oczywistego naruszenia przez Sąd II instancji przepisów postępowania cywilnego, albowiem w postępowaniu drugoinstancyjnym nie doszło do naruszenia art. 168 k.p.c. Odwołujący – co wynika z akt sprawy – ustosunkował się do opinii sporządzonych przez biegłych specjalistów (ortopedy i reumatologa) i wniósł zastrzeżenia, co do których biegli odnieśli się w opiniach uzupełniających. W przedmiotowej sprawie nie doszło również do naruszenia art. 381 k.p.c. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego w przyjętym systemie apelacji celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym przy zachowaniu zasady koncentracji materiału faktycznego i dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem apelacyjnym jest regułą, doznaje ona jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał ten uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone wymienionym przepisem (wyrok Sądu Najwyższego: z 10 maja 2000 r., III CKN 797/00, Prokuratura i Prawo 2000 nr 10, poz. 42). Z takiego uprawnienia w przedmiotowej sprawie skorzystał Sąd Apelacyjny. Należy jednocześnie zaznaczyć, że w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest

uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, nie jest wyłączone stosowanie art. 381 k.p.c. W takiej sprawie ubezpieczony może w postępowaniu apelacyjnym zgłaszać nowe fakty i dowody (na warunkach określonych w tym przepisie, w szczególności, których nie mógł powołać przed sądem pierwszej instancji), ale muszą one dotyczyć stanu rzeczy (stanu zdrowia) istniejącego w dacie wydania decyzji przez organ rentowy (wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 385/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 240). Poza tym skargi kasacyjnej nie można oprzeć na zarzucie niewłaściwej oceny dowodów stanowiących podstawę ustaleń określonych faktów i zastosowania art. 381 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 27 marca 2007 r., II PK 231/06, OSNP 2008 nr 9-10, poz. 124).

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c., należy zauważyć, że chociaż przepis ten ma charakter ogólnej dyrektywy określającej istotę postępowania apelacyjnego jako kontynuację merytorycznego rozpoznania sprawy, to jednak może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego materiału oraz że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Sąd Najwyższy, działając jako sąd kasacyjny, nie jest uprawniony do samodzielnego konkretyzowania zarzutów lub stawiania hipotez co do tego, jakiego przepisu dotyczy podstawa skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego: z 17 stycznia 2002 r., III CKN 760/00, Legalis nr 54233, wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., I PK 68/18, OSNP 2020, nr 7, poz. 66, K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2022, I.11). Strona skarżącą nie zdołała jednak wykazać, aby w przedmiotowej sprawie doszło do bezpodstawnego pominięcia przez Sąd Apelacyjny zebranego w sprawie materiału dowodowego lub też nieuzupełnienia postępowania dowodowego w sprawie. Należy podkreślić również to, że Sąd II instancji nie mógł – wbrew opinii biegłych – oprzeć ustaleń na własnym przekonaniu. Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku (wyrok Sądu Najwyższego z 8 maja 2008 r., I UK 356/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 238,

A. Marciniak (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do art. 2051-42412, Warszawa 2019, komentarz do art. 278 k.p.c.). Opracowana opinia pozwala dokonać analizy logiczności i poprawności wyciągniętych przez biegłego wniosków, bez konieczności wkraczania w sferę wiedzy specjalistycznej (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 7 października 2014 r., I GSK 84/13, Legalis nr 1161875). Jednocześnie potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyroki Sądu Najwyższego: z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; 18 listopada 2021 r., III USKP 76/21, OSNP 2023 nr 2, poz. 19, s. 81).

Zważywszy, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (J.C-S.)

[a!]